

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobkyně: **SPOLANA a.s.**, se sídlem ul. Práce 657, Neratovice, zastoupena JUDr. Ing. Pavlem Novákem, Ph.D., advokátem se sídlem Komunardů 36, Praha 7, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, Budějovická 1387/7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 18. 8. 2009, č.j. 8929-1/09-1701-21,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 18. 8. 2009, č.j. 8929-1/09-1701-21, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení .
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 10 228,- Kč k rukám JUDr. Ing. Pavla Nováka, Ph.D., advokáta, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 18. 8. 2009, č.j. 8929-1/09-1701-21, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu Mělník ze dne 23. 2. 2009, č.j. 2209/2009-177300-024, jímž byl zamítnut návrh žalobkyně na vydání povolení k nabytí plynu osvobozeného od daně. V odůvodnění rozhodnutí odvolací správní orgán uvedl, že žalobkyně podala dne 14. 12. 2007 návrh na vydání povolení k nabytí plynu osvobozeného od daně s tím, že tento plyn bude použit pro činnost jednotky termického zpracování odplynů při ekologickém spalení kapalných a plyných odpadních chlorovodíkových uhlovodíků

z výroby závodu VCM. Odvolací orgán konstatoval, že podle ust. § 8 odst. 1 písm. g) zákona č. 261/2007 Sb., o stabilizaci veřejných rozpočtů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o SVR“), lze od daně osvobodit plyn použitý k jinému účelu než pro pohon motorů nebo pro výrobu tepla, i když při takovém použití vzniká technologické teplo. V tomto případě je plyn spalován pro vznik dostatečné teploty pro správný průběh procesu TZO. Výroba tepla ze zemního plynu tu není účelem v celém procesu výroby VCM a PVC, ale je účelem pro správný průběh chemické reakce. Protože se zde jedná o výrobu tepla spalováním neboli oxidací zemního plynu, nelze aplikovat ust. § 8 odst. 1 písm. g) zákona o SVR. Zemní plyn je používán v celém procesu spalování jednak jako přídatné palivo k dosažení potřebné teploty ke zdárnému průběhu oxidační reakce a pak zároveň i k zásobení reakce vodíkem z methanu. Bez spalování zemního plynu by proces TZO nedosáhl požadované teploty pro správný průběh oxidační reakce spalovaných plynů a zároveň vodík ze zemního plynu zajišťuje přísadek dostatečného množství vodíku pro zreagování co největšího množství chlóru během oxidace a jeho konverzi z nežádoucího CL_2 na požadovanou kyselinu chlorovodíkovou – vodík dodaný do oxidační reakce odpadních plynů má vliv na výtěžnost a kvalitu.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobkyně především namítala nesprávnost úvah správních orgánů ohledně účelu použití zemního plynu v termických oxidátorech, nesprávnost výkladu pojmu „výroba tepla“, nepochopení podstaty procesů probíhajících v termických oxidátorech, dále pak porušení zásady zákonnosti a zásady volného hodnocení důkazů a konečně skutečnost, že odvolací orgán dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním.

Odvolací správní orgán ve vyjádření k žalobě uvedl, že ust. § 8 odst. 1 písm. g) zákona o SVR lze aplikovat tam, kde se jedná o použití zemního plynu jinak, než je pohon motorů nebo výroba tepla, i kdyby jako podružný efekt technologické teplo vzniklo. Lze tedy tuto normu vztáhnout na případy, kdy primárním použitím zemního plynu je užití jeho chemických vlastností, kdy nedochází k užití tepla plamene vzniklého při spalování zemního plynu. V projednávané věci je prokázáno, že bez vyrobeného dostatečného tepla spálením zemního plynu nedojde k správnému požadovanému procesu TZO.

Při jednání soudu dne 10. září 2013, setrval zástupce žalobkyně na skutkových a právních stanoviscích, vyjádřených v žalobě a navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zástupce žalovaného navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

Předmětem sporu je interpretace a aplikace ust. ust. § 8 odst. 1 písm. g) zákona o SVR, podle něhož je od daně osvobozen plyn určený k použití, nabízený k prodeji nebo použitý k jinému účelu než pro pohon motorů nebo pro výrobu tepla, i když při takovém použití vzniká technologické teplo.

Soud především konstatoval, že východiskem pro hodnocení projednávané věci jsou závěry, jež učinil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 11. 2010, č.j. 8 Afs 15/2010 – 61. Tímto rozsudkem Nejvyšší správní soud rozhodl ve věci, v níž se jednalo o

využívání zemního plynu při výrobě vodíku procesem tzv. parního reformingu. Soud zde dospěl k závěru, že „Je třeba vycházet z toho, že § 8 odst. 1 upravuje osvobození od daně v návaznosti na způsob použití zemního plynu, nikoli podle toho, zda, jakým způsobem a k jakému účelu se z něj případně vyrábí teplo. Je proto nutné zkoumat, k jakému konkrétnímu účelu je plyn v rámci procesu parního reformingu při výrobě vodíku užíván. Jak již bylo uvedeno, zemní plyn do procesu výroby vodíku vstupuje ve dvou podobách, jako surovina, ze které se vodík vyrábí, a jako palivo, jehož spálením vzniká teplo nezbytné pro průběh reakce. Podle § 8 odst. 1 písm. g) zákona o dani z plynu pak může být osvobozena pouze ta část plynu, která se používá jako surovina, z níž se vodík vyrábí (jak uvedl i znalec ve stěžovatelském předloženém znaleckém posudku). Při použití zemního plynu jako suroviny je tento užit k jinému účelu, jímž není ani pohon motorů, ani výroba tepla. Osvobození od daně se pak nevztahuje na tu část zemního plynu, která se používá k dodání tepla reakci. Není rozhodné, z jakého konkrétního důvodu stěžovatel teplo vyrábí.“

Vycházejí z tohoto právního názoru, dospěl Městský soud v Praze k závěru, že žaloba je nedůvodná v části, v níž odvolacímu správnímu orgánu vytýká nesprávnou interpretaci a aplikaci ust. § 8 odst. 1 písm. g) zákona o SVR.

Z podkladů, které předložila žalobkyně v průběhu řízení, je totiž zřejmé, že při termickém zpracování odplynů se zemní plyn využívá dvojím způsobem. Tuto skutečnost sama žalobkyně původně ve svém návrhu na vydání povolení k nabytí plynu osvobozeného od daně ze dne 3. 12. 2007 neuvedla (tam zmínila pouze to, že zemní plyn v jednotce termického zpracování odplynů slouží jen k udržení příslušné teploty spalování, kdy požadovaná spalovací teplota 1200° C je udržována spalováním přídatného paliva – zemního plynu). Ovšem dne 19. 12. 2008 žalobkyně předložila odborný posudek vypracovaný Výzkumným ústavem anorganické chemie, a.s. v němž se na str. 4 konstatuje, že složení vstupních komponent neumožňuje samo dosažení dostatečně vysoké teploty, protože je nutný přídavek zemního plynu, který zajistí současně dostatečné zásobení reakce vodíkem z metanu a dosažení vysoké teploty. Soud tedy konstatoval, že z těchto podkladů je zřejmé, že v rámci předmětné technologie termického zpracování odplynů se zemní plyn používá jednak jako zdroj vodíku, potřebného k dosažení žádoucího výsledku probíhajících chemických reakcí, ale současně také jako palivo, jehož spalováním je zajištěno dosažení potřebné teploty. Zčásti tedy zemní plyn slouží k výrobě tepla, a v této části proto na něj nelze aplikovat osvobození ve smyslu ust. § 8 odst. 1 písm. g) zákona o SVR. Na tom nic nemění ani skutečnost, že takto vyrobené teplo je spotřebováno v rámci předmětné technologie a není určeno k jiným účelům – např. vytápění, ohřev vody apod. – a to ani pro potřeby žalobkyně, ani pro externí odběratele. Citovaná norma totiž takovou podmínku nestanoví, takže dani podléhá zemní plyn vždy, je-li použit k výrobě tepla, ať již za jakýmkoliv účelem. Teplo vznikající v předmětné technologii spalováním zemního plynu není druhotným či vedlejším efektem této technologie (není tzv. technologickým teplem), ale je přímým efektem, neboť je produkováno záměrně. Žalobní námitky vyjádřené v části IV. 1 žaloby tedy soud shledal nedůvodnými.

Současně však soud musel konstatovat, že ani odvolací správní orgán neposoudil věc správně. Jak je zřejmé z odůvodnění napadeného rozhodnutí, odvolací orgán sice tento dvojí účel použití zemního plynu v jednotce termického zpracování odplynů konstatoval – viz str. 3 a 4 odůvodnění, avšak nevyvodil z něj náležité závěry. Jak totiž vyplývá z odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, při úvaze o aplikaci ust.

§ 8 odst. 1 písm. g) zákona o SVR je nutno přihlížet k tomu, zda zemní plyn je při posuzované činnosti použit jen jako palivo, jehož spálením vzniká teplo nezbytné pro průběh reakce, anebo zda do procesu vstupuje též jako surovina. Odvolací orgán tedy tento dvojí účel použití zemního plynu u žalobkyně výslovně uvedl, ale uzavřel své úvahy jen s tím, že osvobození od daně není na místě, protože bez vyrobeného dostatečného tepla spálením zemního plynu nedojde ke správnému požadovanému průběhu procesu TZO. V tom s ním lze jistě souhlasit, avšak je nutno mu vytknout, že zcela odhlédl od skutečnosti, že zemní plyn je v jednotce TZO použit také jako surovina, totiž jako zdroj vodíku. Proč tuto skutečnost odvolací orgán nijak nerefletoval, ač mu byla známa, a proč k ní při úvaze o použití ust. § 8 odst. 1 písm. g) zákona o SVR nijak nepřihlédl, není z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé. V této části je proto napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

V této souvislosti soud konstatuje, že žalobní námitka ohledně porušení zásady volného hodnocení důkazů a zásady zákonnosti rovněž není důvodná, protože jak odvolací orgán, tak již správní orgán I. stupně dospěly ke správným skutkovým zjištěním, avšak nepřezkoumatelným způsobem tato zjištění vyhodnotily z hlediska příslušných právních norem. Již sama tato skutečnost však dostačovala k tomu, aby soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil podle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního.

Současně soud věc vrátil žalovanému podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního k dalšímu řízení, v němž odvolací znovu rozhodne o odvolání žalobkyně, přičemž bude vycházet ze závěrů, koncipovaných Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 30. 11. 2010, č.j. 8 Afs 15/2010 – 61, a tedy posoudí, v jaké míře je při činnosti jednotky TZO zemní plyn použit jako palivo k dosažení potřebné teploty a v jaké míře slouží jako surovina. V části, v níž je zemní plyn použit jako surovina, pak odvolací orgán uplatní osvobození od daně ve smyslu ust. § 8 odst. 1 písm. g) zákona o SVR.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 2000,- Kč a jednak z odměny advokátovi za dva úkony právní služby po 3100,- Kč, a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění, zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty. Náhradu v celkové výši 10 228,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce JUDr. Ing. Pavla Nováka, Ph.D., advokáta.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. září 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová